

Mustafa İsmailoğlu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

9.11.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mustafa İsmailoğlu (1983 -)

1983 yılında trabzonda doğdu. Yaşı henüz ikiye varmadan ailesi istanbul un adalar semtine göç etti. Hâliyle ilkokulu Büyükada ilk öğretim okulunda bitiren Mustafa Orta öğretimini de Büyükadanın tepesindeki Büyükada Orta Okulunda bitirdikten sonra lise öğretimi yapmak için Büyükada da Lise bulunmadığından Heybeliada Hüseyin Rahmi GÜRPINAR lisesinde öğrenimine devam etti 2000 Yılında mezun olduğu Liseden sonra Üniversiteyi memleketindeki Karadeniz Tek. Üniversitesinde Okudu ve bitirdi.

Arkadaşları arasında birçok şiiri dolaşan şair henüz şiirlerini bir araya toplamayı hiç düşünmedi lakin ilk şiirini ilk okul 5. sınıfta mor menekşe adıyla yazmış olan şair bu tarihten sonra birçok şiire imza atmış.

Halen Büyükada da yaşamakta olan şair Büyükadanın insana verdiği huzur ve güzellik dolu sakinliğinin derinliklerinde biryerlerde şiir yazmaya devam edecek...

Gittinya sen yanımdan hani...

sen gittinya yanımdan hani
bütün ağaclar döktü yapraklarını,
fırtınalar koptu İstanbul da,
bütün şehri sular bastı.
sen gittinya yanımdan hani,
bütün melekler ağlar oldu,
hiç kimsenin yüzü gülmedi,
hiç akşam olmadı,
güneş hiç doğmadı.
sen gittinya yanımdan hani
hiçbir vapur bağırmadı bir daha
hiçbir araba basmadı kornaya,
hiçbir aşık bakmadı dolunaya.
sen gittinya yanımdan hani,
her gün ellerim titrer oldu,
evdeki kuşlar ötmez,
balıklar yüzmez oldu.
sen gittinya yanımdan hani,
hiçbir sevdalı yan yana gelmedi bir daha,
çocuklar top oynamadı sokakta,
hiçbir yıldız hiçbir gece göz kırpmadı,
şiiirler anlatmadı aşkları,
yemekler yetmedi açlıkları gidermeye,
suysa gidermedi susuzlukları.
sen gittinya yanımdan hani,
hiçbir bülbül yan yana gelmedi,
bahçelerdeki güller açmadı,
hiçbir çiftçi tohum saçmadı,
uçaklar kalkmadı, arabalar gitmedi,
sen gittin ya yanımdan hani,
sanki bu şehir yaşamaya yetmedi.
bir tek;
bir tek ben yaşadım her şeyi,
kandırdım kendimi.
bir sır veriyim mi sana?
sen gittinya yanımdan hani,
gittiğini kalbim hiç bilmedi...

Mustafa İsmailoğlu

Kar tanesi...

Kar tanesi bir aşkım var avuç içimde,
Açık tutsam avucumu kalır mı dersin?
Yada hemencecik kapatayım mı,
Kaderimiz neyse o oluversin...

Herkes sığağa hasret bense soğuga,
Vuslatım ecelimi devşirir belki,
Kafamı kaldırıp baktım doluya,
Elimdeki tane sen oluversin...

Mustafa İsmailoğlu

Masal oldu...

sen gittin ya, buralarda fırtınalar koptu
ama tek yaprak bile kıpırdamadı yerinden.
sen gittin ya kalbim beni ne dertlere soktu.
anlayacağın sevgilim, o gidiş, yaraladı derinden.

sevdalılara sevdasını sordum o gün,
önce hoşlandım dedi,sonra kalbim kudurdu,
sonra senden, benden bahsettim biraz,
inan hepsinin sevgisi içine oturdu.

onlarda sordular tabi,hepsinin gözleri doldu,
ya yaşadıklarınız dediler onlar ne oldu.
ne cevap verdim biliyor musun sevgili?
masal oldu,hepsi masal oldu.

Mustafa İsmailoğlu

Ne yazar! .?

En nihayetinde bir Pazar
Sen gitmişsin, gün gelmiş ne yazar?
Zaten olmasa bu gitmeler,
Ne yazar şair, yazar?

Her zamanki gibi bir Pazar,
Kar yağmış, yağmur düşmüş ne yazar!
Fırtınalar kopmuş, gök yarılmış,
Yada kopmuş bir çılgılık sessizliğin içinden,
Sensizliğin boğruüne kadar.
Ne yazar?
İşte bu şair, bu yazar!

Mustafa İSMAİLOĞLU

Mustafa İsmailoğlu

Özleyeceksin...

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki
her gün resimlerime bakacaksın,
bazen sinirlenip birkaçını yakacaksın,
ama birini mutlaka saklayacaksın.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
eski ajandalarda adımları arayacaksın,
sonra gidip onu da çöpe atacaksın.
ama bir yerde ismimi mutlaka anacaksın.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
bensizlik mi çok yakıyor, ateş mi deneyeceksin,
yanan ellerinin acısını hissetmeyeceksin,
düşündükçe çıldıracak, delireceksin.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
telefon açıp sesimi dinleyeceksin,
ama sen olduğunu bildiğimi hiç bilmeyeceksin,
hep bizim şarkılarımızı dinleyeceksin.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
gözlerini dikip yıldızları izleyeceksin,
benden aldıklarını dolabında gizleyeceksin,
ismimi yazıp bir kağıda etrafını süsleyeceksin.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
sana yazdığım şiirleri okuyacaksın,
verdiğim kazağı buram buram koklayacaksın,
beni düşünürken odana kimseyi sokmayacaksın.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
birisiyle beni kıskandırmak isteyeceksin,
cevap alamayınca sevgimden şüphe edeceksin,
sonra bir gün benim için ağladığını sezeceksin.

beni bir gün o kadar özleyeceksin ki,
o gün gittiğine pişman olacaksın,
yaşadıkça değerimi, biraz daha anlayacaksın,
sakın kendini öldürmeye kalkma,
çünkü sen bana dayanamayıp öleceksin...

Mustafa İsmailoğlu

Sen gittin ya yanımdan hani,

sen gittin ya yanımdan hani,
bütün ağaclar döktü yapraklarını,
fırtınalar koptu İstanbul da,
bütün şehri sular bastı.
sen gittinya yanımdan hani,
bütün melekler ağlar oldu,
hiç kimsenin yüzü gülmedi,
hiç akşam olmadı,
güneş hiç doğmadı.
sen gittinya yanımdan hani
hiçbir vapur bağırmadı bir daha
hiçbir araba basmadı kornaya,
hiçbir aşık bakmadı dolunaya.
sen gittinya yanımdan hani,
her gün ellerim titrer oldu,
evdeki kuşlar ötmez,
balıklar yüzmez oldu.
sen gittinya yanımdan hani,
hiçbir sevdalı yan yana gelmedi bir daha,
çocuklar top oynamadı sokakta,
hiçbir yıldız hiçbir gece göz kırpmadı,
şiiirler anlatmadı aşkları,
yemekler yetmedi açlıkları gidermeye,
suysa gidermedi susuzlukları.
sen gittinya yanımdan hani,
hiçbir bülbül yan yana gelmedi,
bahçelerdeki güller açmadı,
hiçbir çiftçi tohum saçmadı,
uçaklar kalkmadı, arabalar gitmedi,
sen gittin ya yanımdan hani,
sanki bu şehir yaşamaya yetmedi.
bir tek;
bir tek ben yaşadım her şeyi,
kandırdım kendimi.
bir sır veriyim mi sana?
sen gittinya yanımdan hani,
gittiğini kalbim hiç bilmedi...

Mustafa İsmailoğlu

Soykırım sevdalar...

Şimdi bir yalnızlık soykırım mı yapıyor ne?
Benim soyumsa sevda,
Gözden uzak sevgiler bitirdi sevdamı,
Yalnızlık hastalığına yakalanmış bir yürek,
Ve dermansız bir virüs sarmış sevdamın vücudunu,
Bazen çırpınırken görüyorum yardıma muhtaç
Kimi zamanda dimdik kaldırmış kafasını,
Hangisidir yürek, hangisi sevda?
Yenik olanı mı?
Yenilmeye yüz tutmuş olanı mı?
Başbelası bir yalnızlıkla boğuştum durdum,
Aylarca, yıllarca, sabahlara dek,
Ama araştırıyormuş sevdam duyumlarımca,
Bende ona yardımdan sorayım dedim.
Bir kiralık katil kaçadır sence?

Mustafa İsmailoğlu

Yalnızlık...

yaşamın hangi yüzü karanlıktır söyle?
senle olanı mı, sensiz olanı mı?
bu ayrılık nedir neden acıtır böyle?
aşık olanı mı mutludur, olmayanı mı?
yüreğime soruyorum bu mahsenlik soruları,
yapayalnızız onunla biz seviyoruz kuytuları,
kimi zaman yıldızları izliyoruz, kimi zaman bulutları.
onlar öyle zannediyor tabi umutları arıyoruz gökyüzünde,
umutları...
çaresizliğe devamıdır yoksa gökyüzünün bulutları,
söyle, biçare bu gönüle revamıdır yaşadıkları?
hep bir ışık süzmesi bölüyor karanlıkları,
işte bu yüzden seviyor deli gönül yalnızlıkları,
çünkü gerçek aydınlıkları gösteriyor insana,
gerçek aydınlıkları...
insan güneşi zanneder ya hani yarini,
hani hiç kimse dolduramaz derya yerini,
işte yalnızlık bunu yapıyor sevgili,
söndüreni gösteriyor insana yanarken,
gözlerinin ferini...

Mustafa İsmailoğlu

Yavaş yavaş

Uçsuz bucaksız bir maviden geliyorum sana
En masum bakışlarımla gördüğüm çehreye doğru
Büyükada nın sahilinde oturmuşum,
Tepemde martı çığlıkları
Ve yüzüme vuran hafif bir meltemle ben,
Gökyüzü denize inat koyulaştırıyor maviliğini
Ve dalgalar hafif hafif yalarken sahildeki taşları,
Bulutların oluşturduğu güzel simaya dalıyorum.
Ben sordukça dili oluyor dalga sesleri, cevap veriyor.
Ben sordukça haykırış oluyor cevapları,
Rüzgar artıyor, görüntüleri siliyor karanlık.
Yavaş yavaş çehren siliniyor,
Rüzgar lodosa çeviriyor kendini,
Yavaş yavaş sesin kayboluyor,
Tıpkı senin gittiğin gibi,
Yavaş yavaş...

Mustafa İsmailoğlu